

tot átvette az érdekeltség, Wimmer Fülöp került a gyár élére és tervszerűen megkezdte a vállalt fejlesztését. Nagyszerű üzleti összeköttetéseket teremtett vállalatára számára, a szegedi kender-készítmények előtti megnyitotta a legtávolabbi piacok kapuit és szívós, céltudatos munkájával igen rövid idő alatt elérte, hogy a Szegedi Kenderfonógyár az egész világon ismerték és megbecsülték.

Ötvenegy esztendeig állott a kendergyár élén és nagyszerű eredményekkel vezette a vállalatot a legválságosabb időkben, átvezette a háborus esztendőök zűrzavarán, a háboru után elkövetkező gazdasági anarchián, a válságon, a közgazdasági és valutáris mélypontokon — sértetlenül. Teljes mértékben Wimmer Fülöp érdeme, hogy a Szegedi Kenderfonógyár ma is tartja háboru-előtti pozícióját és külföldi viszonylatban egyik legismertebb és legbecsültebb magyar vállalat.

FELSZAZADOS HARC A KÖZELETBEN

Wimmer Fülöp többet adott ennek a vállalatnak, mint amennyit egy ember adhat, de jutott ideje és energiája minden másra. Teljesebb közéletet nem igen élt nála jobban senki Szegeden. Nem volt közérdekű megmozdulás, amelynek részese ne lett volna, történt az akár politikai, akár közgazdasági, akár kulturális tén. Szeged kulturális érdekeinek és céljainak nem volt nála energikusabb harcosa.

Közel negyven év óta tagja Szeged törvényhatósági bizottságának, amelybe 1895-ben került és amelynek már kezdetben egyik leg súlyosabb szava, legjelentékenyebb tagjává lett.

1913-ban osztályelnöke lett a Szegedi Kereskedelmi és iparkamarának, 1918-ban pedig elnöke és ezt a komoly és különösen az utóbbi esztendőökben annyira súlyos feladatot jelentő tisztséget megszakítás nélkül haláláig betöltötte. Rendületlen energiával és hittel harcolt mindig, egész életében a kereskedő és iparostársadalomért és boldog volt minden kereskedelmi és ipari érdekeltség, amely érdemei elismeréseként valami magasabb tisztséggel ruházhatta föl. Diszelnöke lett a Szegedi Lloyd Társulatnak, elnöke a Gyáriparosok Országos szövetsége szegedi fiókjának, alelnöke a Magyar Textilgyárosok Országos Egyesületének. De soha semmiféle kifizetést nem kapott, nem kért és nem fogadott el. Pedig sokszor kínálták ranggal, méltósággal, de nem vállalt semmit, nem áldozta fel a harcos büszke, önértékes, igazi méltóságát.

Szeged társadalma és az egész magyar közgazdasági világ a múlt év decemberében ünnepelte a nyolcvanésztendős Wimmer Fülöp ötvenéves szegedi jubileumát. Ezen az ünnepségen őszintén, fenntartás nélkül fejet hajtott előtte mindenki, ellenfelei is, akikkel harcolt, akik között sok sebet osztott szét és akikől sok sebet kapott, de akik a legnagyobb bámulattal és elismeréssel állapították meg, hogy tisztább szándékú, önzetlenebb, hitelesebb harccsal soha nem volt dolguk.

Vállalatánál tulajdonképpen 1923-ban nyugalmába vonult, mint vezérigazgató, de továbbra is változatlan energiával dolgozott, mint a vállalat alelnöke. Csak a címe változott meg, a beosztása, a munkaköre maradt a régi. Továbbra is az ő kezébe futottak össze a szájak, továbbra is ő irányított, ő vezetett, ő tárgyalt, ő tervezett mindent. Az elmúlt évben vállalatának elnökké nevezte ki.

Rendületlen energiával dolgozott tovább, de dig nem volt egészséges ember. Az öregedéssel fogvatékosságai egymásután jelentkezték. Súlyos betegségeken esett át, súlyos balesetek érték, az utóbbi esztendőben többször is operálták. Legutóbb súlyos műtétet hajtottak rajta végre, de alig tért magához a narkózisból már a titkáráat követelte, már üzleti leveleket akart diktálni.

CSODALATOS AKTIVITAS

Nem akart, nem tudott beteg lenni, nem tűrt az ágyat, nem tudta elviselni a téleneséget. Szeme már esztendőökkel ezelőtt megromlott, látása a minimumra csökkent, de memóriája annál jobban, annál precízebben működött. Bámulatos volt a memóriája. A törvényhatósági közgyűlés sokszor ámulva hallgatta fel-szólalásait, különösen a költségvetési vitákban, amikor halálos biztonsággal idézte a költségvetés tételeit, egész számoszlopokat, pedig mindenki tudta, hogy jegyzetei nincsenek, hogy magát a költségvetési javaslatot is csak úgy ismerhette meg, hogy titkárával az első szám-

tól az utolsóig felolvastatta. Emlékezetében csinált jegyzeteket róla és emlékezete nem csalta meg soha.

Mindennap felolvastatta az újságokat a vezércikktől kezdve a legapróbb hírig érdekelte minden és tudott mindenről. Nem csak tudott az eseményekről, hanem értékelte is azokat, felismerte jelentőségüket, meglátta az összefüggéseket.

Rendkívül sokat utazott még a legutolsó időkben is. Egyedül indult el a legtávolabbi utra is, pedig már nem látott. A vasuti alkalmazottak, akik jól ismerték, nem csak Magyarországon, hanem a külföldön is, nem merleek segíteni neki. Nem türt segítséget. Egyedül szállt föl és le a vonatról, egyedül járt a legforgalmasabb uccákon is halálos nyugalommal és biztonsággal.

A színházat nagyon szerette. Akárhová ment, első szórakozása mindig a színház volt és talán nincs Európának nevezetesebb színháza, amelyben nem fordult volna meg.

AZ UTOLSÓ UTAZÁS.

Betegsége, amely most hosszú, rendkívüli küzdelem után legyőzte, nem most kezdődött. Már régen, esztendőökkel ezelőtt kikezdte, csak nem vett tudomást róla, csak sikraszállt ellene bámulatos energiájával. Egy hónappal ezelőtt még Abbáziában járt. Tíz napot töltött a tengerparton és felüdülve, felfrissülve érkezett haza. De néhány nap múlva környezete észre-

vette a hanyatlást. De azért nem hagyta el a posztját, nem pihent, makacs akaratával, de már egyre kevesebb fizikai erővel dolgozott tovább, intezte vállalatának ügyeit.

Harmadikán, csütörtökön délután utazott föl Budapestre. Le akarták beszélni az utról, de nem hallgatott senkire, elutazott egyedül, kísérő nélkül. A délutáni gyors 6 óra 50 perckor érkezik meg a nyugati pályaudvarra, Wimmer Fülöp már nagyon rosszul érezte magát. Először fogadott el segítséget. Hordárt vittek le a vonatról és ültették autóbába, amelyen szállására ment, a Hungária szállóba. Orvosok hívtak hozzá, aki alaposan megvizsgálta, injekciókat adott neki és ráparancsolt, hogy fekvődjön ágyba.

AZ UTOLSÓ KÜZDELEM

Wimmer tiltakozott. Hallani sem akart a lefekvésről. Színházba akart menni, a Magyar Színházba, ahol a bécsi Burgtheater együttese vendégszerepelt. Az orvos erőszakkal fektette le. Néhány órával később, fél tizenkettőkor, már nagyon rosszul volt. A mentők szállították be a Park-szanatóriumba, ahol vért vettek tőle. Ettől megkönnyebbült.

A pénteki napot a körülményekhez képest jól töltötte, szombaton meglátogatta Faragó Lajos, a gyár igazgatója, akivel minden áron üzleti ügyekről akart tárgyalni. Később hirtelen elvesztette beszélőkéességét és állapota válságosra fordult.

Vasárnap reggel csudálatosképen ismét

A Szegedi Kenderfonógyár Részvénytársaság tisztviselői és munkásai fájdalmas gyásszal tudatják, hogy szeretett vezérük,

Wimmer Fülöp

a szegedi kereskedelmi és iparkamara elnöke
nemes lelkét visszaadta teremtményének.

Példaképünk volt a kötelességteljesítésben. Tőle tanultuk a vállalatot önfeláldozóan szolgálni. Emulása pótolhatatlan veszteségünk, mert mindegyikünk részese volt az ő atyai jóindulatának és gondoskodásának.

Emlékét mindvégig hálás kegyelettel őrizzük!

Szeged, 1934 május 13.

A szegedi kereskedelmi és iparkamara mélyszéges részvétellel jelenti, hogy hosszú éveken át volt tagja és elnöke

Wimmer Fülöp

május 13-án élete nyolcvanadikévében elhalálozott.

Az elhunyt egyik legkiválóbb képviselője volt a magyar gazdasági életnek, akit a kamara tagjainak bizalma hosszú és érdemes közgazdasági munkásság után 1918 január 18-án emelt elnöki székébe. Elnöki tisztét mindenkor példás önzetlenséggel és magas korát megcáfoló páratlan buzgalommal látta el. Eltávozására súlyos veszteség a kamarára, a vezetése alatt álló vállalatokra és az egész ország gazdasági életére is!

Temetése május 15-én délután 5 órakor lesz a zsidó templom előcsarnokából.

Emlékét a Kamara tisztelettel és kegyelettel fogja megőrizni!

Szeged, 1934 május 13-án.

**A szegedi kereskedelmi
és iparkamara.**